

Коли за кілька хвилин я заніс ксерокси в кабінет доктора Роланда, то попросив його про аванс за мою «навчально-господарську діяльність».

Той відкинувся на спинку крісла й випробувально подивився на мене своїми водянистими запаленими очима.

— Ви знаєте, — почав він, — за останні десять років я виробив у собі звичку відмовляти в таких проханнях. Давайте розкажу чому.

— Я знаю, сер, — поквапився відповісти я. Адже просторікування доктора Роланда про «вироблення в собі звичок» могло тривати пів-години й більше. — Я все розумію. Просто в мене склалися надзвичайні обставини.

Він подався вперед і прокашлявся:

— Ну й що це за такі обставини?

Руки, які він склав переді мною на стільниці, бугрилися жилами та мали синювато-перламутровий відблиск навколо кісточок пальців. Я не міг відірвати від них погляду. Я будь-що потребував десяти-двадцяти доларів, страх як потребував, але завітав до нього, так і не вигадавши причини.

— Навіть не знаю, — відповів я. — Просто дещо сталося.

Співрозмовник суворо насунив брови. Подейкували, що старечі замашки доктора Роланда — це просто фасад; мені ж він видавався абсолютно справжнім, хоча вряди-годи, заскочивши вас зненацька, він міг виявити неочікувану проникливість (переважно таку, що не стосувалася вашого конкретного питання), яка свідчила про те, що десь там, у каламутних глибинах його свідомості, все ще гули пристрої раціональних процесів.

— Машина, — осяяло мене. Її в мене не було. — Потрібен ремонт.

Я не чекав, що він розпитуватиме далі, але доктор Роланд помітно пожавився.

— Що ж сталося?

— По-моєму, трансмісія барахлить.

— Двопотокова? З повітряним охолодженням?

— З повітряним охолодженням.

Я переминався з ноги на ногу, бо мені не подобався напрям, у якому збочувала розмова. Я ні грама не тямлю в машинах і зaledве вмію навіть перевзути колесо.

— Що, синку, розжився на шість циліндриків?

— Так.

— Мене це не дивує. Молодь аж труситься за ними.

Я гадки не мав, що на це казати.